

[Evald Christensen.]

de to foreliggende lovforslag, så vi kan få dem formet og gennemført til fordel for de mennesker, der her er tale om.

Invaliditetsbegrebet har jo været meget omstridt, ikke blot begrebsmæssigt, teoretisk, men også ude i den hårde virkeligheds verden. Jeg har kendt meget vanskelige tilfælde, tilfælde, hvor jeg har syntes, at vedkommende invalide menneske er blevet hårdt behandlet. Jeg glæder mig over, at man nu går bort fra det skarpe skel med trediedelsgrænsen, at der nu bliver noget mere spillerum, ligesom jeg glæder mig over den mildere bedømmelse, hvor der er tale om inddragning af invaliderenten. Vi synes også, det er godt, om man kunne komme over til en aftrapning, og ligeledes giver jeg min tilslutning til tanken om, at renten kan hvile indtil 1 år.

I det hele taget synes jeg det foreliggende lovforslag frembyder virkelige forbedringer, men da samtlige enkeltheder allerede er omtalt, vil jeg kun yderligere gøre en enkelt bemærkning, den nemlig, at det forekommer mig at være ikke blot lidt mærkeligt, men også forkert, at *alle* forsikrede uden hensyn til indtægt eller formue kan komme og kræve den samme hjælp til anskaffelse af f. eks. høreapparater. Jeg synes, man måtte kunne sætte i hvert fald en vis indtægtsgrense, og de, der har formue, og som har råd til at klare sig selv i så henseende, synes jeg også skulle gøre det.

Angående de nye bestemmelser, der nu indføres i loven gennem den nye § 62, finder jeg ikke anledning til nu at sige meget; vi skal jo have forslaget til behandling i et udvalg, hvor man da kan give det en grundig behandling og forhåbentlig i enighed finde frem til en ordning.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen i, at det er meget vigtigt at søge at hjælpe invalider frem til forlighed igen; det skal vi ikke slække på.

Som nævnt i begyndelsen af min tale vil vi give forslagene en velvillig behandling og håber, at udvalgsbehandlingen vil føre til et resultat i form af to gode nye love.

Mogens Føg: I betragtning af den interesse, det foreliggende lovforslag har for læger, vil jeg gerne føje nogle bemærkninger til det, der er sagt af den ærede ordfører for min partigruppe. Det er temmelig lang tid, embedsmandsudvalget har siddet, og selvom jeg straks skal erkende, at der er opnået særdeles gode resultater på en række områder, kan jeg ikke tilbageholde nogle bemærkninger om, hvad der mangler, og

fremføre den betragtning, at vi ikke må tro, at vi herved har lagt vor invalideforsikring ind i baner, som er tilfredsstillende eller på højde med, hvad der andre steder i verden ydes i øjeblikket. Det er jo nemlig lapperier. Men selvfølgelig kan ministeren have ret i, at når man ikke har råd til at købe sig et sæt nyt tøj, har også lapperne deres betydning, og derfor synes jeg det er godt, at der fra de forskellige partiers side har været enighed om, at dette bør gennemføres.

Invaliditetsbegrebet har jo voldt udvalget en del besvær. Det er behandlet meget grundigt. Jeg kan blot ikke forstå, at man ikke ser den principielle betragtning fremsat, som for mig synes så indlysende, nemlig at det, en invaliderente principielt bør gå ud på, er at kompensere tabet af arbejdsevnen, således altså at renten skulle svare til differencen mellem normal løn for den pågældende og det, han faktisk kan tjene. Jeg indrømmer, at dette synspunkt kun er lagt til grund for social forsikring i meget få lande, men principielt tror jeg, ministeren vil give mig ret i, at det vil være rimeligt, at samfundet yder folk, der, uden egen skyld er erhvervsudygtige eller delvis erhvervsudygtige, en sådan kompensation.

Når noget sådant ikke kan gennemføres, må man, synes jeg, samfundsmæssigt set stille det krav, at der gøres noget for at anbringe de mennesker, hvis erhvervsevne er nedsat. Som det har været berørt tidligere, er i virkeligheden de, der er værst stillet i vort samfund, vel ikke dem, der ligger under den hittidige trediedelsgrænse, men dem, der ligger over den, f. eks. de, som er 50 pct. invalider, fordi de har så ringe mulighed for at udnytte den tilbageblevne arbejdsevne, navnlig i perioder med arbejdsløshed, medens det går noget bedre i tider, hvor der er efterspørgsel efter arbejdskraft.

Flere af de ærede ordførere har talt om, at anbringelsesspørgsmålet, som man kalder det, eller omskolingsspørgsmålet burde tages op. Hidtil må man sige, at det er temmelig sørgelige resultater, invalideforsikringsretten har haft på dette område. Men jeg tror, man må se i øjnene, at skal man nå noget effektivt med hensyn til anbringelse af invalider i dette land — og forøvrigt også i andre lande —, når det kun ad lovens vej, f. eks. ved bestemmelser, som pålægger en arbejdsgiver eller en offentlig myndighed at ansætte en vis procentdel invalider i den pågældende virksomhed. Kun ad denne vej, ved at det pålægges som pligt at modtage arbejdshemmede, tror jeg man kan få en virkelig løsning af spørgsmålet.

Jeg peger kun på dette enkelte problem